

Indlandet.

— Ved kongeligt Patent af 20de December 1859 er den slesvigiske Provindsialstænderforsamling indkaldt til Møde i Flensborg den 20de Januar 1860. Forhandlingerne skulle være sluttede forinden Udløbet af 2 Maanedes Ræningsdagen. — Statsraad Kranold, Chef for 2det Departement under det slesvigiske Ministerium, er udnævnt til kongelig Commissarius.

— Marineministeriets Bureauer ere endelig ved Resolution af 19de Decbr. 1859 forandrede til Departementer; Søværnshuset, Assistenthuset, samt bele Kasse- og Archivvæsenet ere henlagte under 3die Departement.

— Ligesom de offentlige Samlinger efter Overhofmarschal Levehøus Død ere blevne henlagte umiddelbart under Kirke- og Underviisningsministeriet, saaledes er ogsaa en lignende Foranstaltning ved allerhøieste Resolution truffen med Hensyn til de kongelige Haver: Overdirectoratet er ophævet og Bestyrelsen henlagt directe under Indenrigsministeriets 2det Departement.

— Justitsministeren har forelagt Folkethinget et Udkast til en ny Børnepligtslov. Med Hensyn til Landværnepligten er der ikke foreslaaet mange Forandringer; de væsentligste gaar ud paa en Ophævelse af den Skolelærerne hidtil tilstaaede, aldeles abnorme Fritagelse for al Børnepligt og paa Liniemannskabets Forgøelse derved, at Friløbsmændene forblive i Linien ligesaa længe som det indkaldte Mandskab, altsaa i 8 Aar, medens de ibrigere allerede efter det 2det Aar overgik i Forsærkning. — Hvad Søværnepligten angaar, da tænkes denne i det væsentlige ordnet efter samme Regler som Landværnepligten; Sølimitdistricterne ophæves, og Udskrivning til Sø- og Landkrigstjeneste skal finde Sted paa de samme aarlige Sessioner.

— Ministerstiftet og Udtalelserne i Folkethinget ved Fjantens første Behandling angaaende Jernbanevæsenet her i Landet have atter vakt Striden for og imod den jyske Tverbane. — Linien for Tverbanens første Section (Aars-huus—Randers) er allerede afsluttet, men Sagen synes ingenlunde dermed endelig afgjort. — Den 29de December f. A. har den svenske Jernbanecomitee holdt et Møde i Ödese, hvor man endes om at jende Rigsdagen en Adresse, der udtaler sig om Uvilligheden ja Nødvendigheden af et fuldstændigt sammenhængende Jernbanenet, og da „de nye Anlæg have deres naturlige Udgangspunkter fra de allerede bestaaende Baner“ anbefaler, „at den sjællandske Bane, for at forbinde Nerne med Fasilandet, strax fortsættes ved en Bane fra Nyborg gennem Fyen, der hidsides Lillebelt slutter sig til en Sønder- og Nørrejysk Bane“. — „Berlingske Tidende“ meddeler hertil, at Indenrigsministeren allerede har udarbejdet et Lovudkast til et Jernbanesystem, der i sig optager den væsentlige Deel af den jyske Tverbane og en Længdebane gennem Jylland til Slesvigs Grændse, samt gennem Fyen fra Nyborg til Middelfart, med en Dampfærge over Lillebelt. Til dette System i Kongeriget vil da slutte sig en Forbindelsesbane mellem den jyske og slesvigiske Bane, og det forventes, at denne omfattende Plan kan udføres ved et ikke større Tilskud fra Statens Side end den tidligere paataente Tverbane alene. — Lovudkastet maa vel saaledes snart fremkomme; forinden dette sker, savner man endog blot en Antydning af, hvorvidt Længdebanen gennem Jylland tænkes som en Dampbane eller som en saakaldt Midtbane.

— Under 21de f. M. er der udstedt et nyt Telegraph-Reglement. Loven knytter sig især til den saakaldte Briisfeler-Convention, hvis Bestemmelser efterhaanden ere gennemførte overalt i Nord- og Vesteuropa.

— Holland-Faslers Stiftstidende fremfører atter Luffet om en Bro over Guldborgsund, men med denne har det vel endnu lange Udsigter; hvor meget er der ikke talt og skrevet om en Bro over Limfjorden, mellem Aalborg og Nørre-Sundby, uden at en saadan til Dato har kunnet komme istand?

— I den bekjendte Ödese Overformynderisag er der endelig faldet Dom ved Underretten; forhenværende Overformynder Schmidt er tilpligtet at tilsvare et Bøvel af over 1800 Rdl.

— „Kieler Correspondent“ vil vide, at Ministeriet, efterat have opgivet de hidtil gjorte Forsøg paa at organisere en ny Administration for Holsten, nu skal have ifinde, ifødet for Oprettelsen af en Gouverneurpost, at gjenindsføre den ældre kongelige Regjering i Glücksstadt.

— Comiteen for Oprensningen af nationale Mindesmærker omkring i Landet agter paa Skamlingsbanken at rejse en 50 Fod høj Mindestøtte for den danske Sags borgerlige Forkjæmpere i Slesvig; Omkostningerne skulle tages af Overflødet fra Indsamlingen til Monumentet i Flensborg.

— „Nibe Stiftstidende“ fejrer i denne Maaned sit 50aarige Jubilæum og udgaar fra Nytaar af i et forstørret Format.

— I 1860 vil en meget mærkelig Solføringsforløb finde Sted, idet de 4 Hovedplaneter Venus, Mercur, Jupiter og Saturn under Formørkelsen vil vise sig i Nærheden af Solen og danne en skjæv Firkant omkring samme. For-mørkelsen bliver total i Spanien og det nordlige Afrika.

Udlandet.

Naar man opgjør det forbundne Aars politiske Balance, saa falder det i Ödese, at Österrig er den eneste europæiske Magt der begynder det nye Aar med en betydelig politisk Deficit, der tilmed truer med at voxe. Ikke blot har det lidt sølelige Tab i „de Dødes Land“ Italien, men det gaar vanskkelige Begivenheder imøde i en livsdrift Landsdeel, Ungarn, hvor en besindig, „paa den femhundredaarige magyariske Forfatning støttet“, Modstand mod kejserlig Vilkaarlighed og Centralisation har samlet hele den store Masse af alle Classer, af Slaver og Magyarer, af Catholiker og Protestanter under et Banner: Lovligheden. Paa alle Forsamlingsforsøg, paa alle administrative Udveie faaer den österrigiske Regjering det samme Svar: „giv os vor Landdag tilbage“. For nogle Maanedes siden lod Keiseren et Patent udgaar angaaende Protestanternes Stilling i Riget. Patentet blev besvaret ved en Petition om, at det maatte blive taget tilbage, ikke saameget fordi det indeholdt uretfærdige Bestemmelser, som fordi den gamle Forfatning havde sikret Protestanterne en klar og bestemt Stilling, og at der sølgelig ikke forelaa nogen Grund til, at modtage en ny Ordning af Forholdet fra Keiserens, om end nok saa naadige Haand. Petitionen var underskrevet af et Antal Personer, der nærmede sig til Antallet af alle Protestanter i Ungarn. Paa lignende Modstand stødte en ny kejserlig Communallov. Commissioner af store Landeieendomsbesiddere og abelige Godseiere bleve med stort Besvær nedsatte for at tage den nye Lov under Overveelse og gjøre dens Bestemmelser almindelig bekjendte. Men alle som eet erklærede disse Udval, at Landdagen var det passende Organ for Drøftelsen af Lovgivningsager, samt at de savne Berettigelse til at gjøre Indgrib i en fremtidig Landdags naturlige Virksomhed. Endelig have de ungariske Studenter afgivet en høitidelig Erklæring om, at de ikke forstaae Lydf, og at de ingen tydsk Forelæsning ville høre, ei heller deeltage i nogen paa dette Sprog ført Examination. Det er nu formedelst Afstanden og de ufuldstændige Efterretninger, som for det meste gjennem engelske Canaler tilflyde os, vanskelligt nøie at bestemme den nye ungariske Bevægelses Betydning, men tager man de anførte Kjendsgjøringer til sammen, vil man vanskellig kunne fraspønde dem en Bøgt, som i Betragtning af det österrigiske Keiserdømmes øvrige politiske og finansielle Stilling, turde blive byrdefuld nok, selv for den seigeste af alle Europas Magter, og som ialfsal neppe vil styrke Österrigs Holdning paa den forestaaende Congress, hvis denne overhovedet kommer istand.

Skulde Congressen virkelig blive strøgen af den høiere Politiks Dagsorden, saa kan Italien derfor takke ei blot Herr de la Guernoniere, der ved sit nyeste Flyvebrev har vakt Havens Betænkeligheder imod at deeltage i en politisk Hoiesterets Procedure, af hvis Afsejler een eller flere formeentlig dele den franke Publicists Anskuelse, men den hellige Fader er ved sin Bøgring maaskee kommen til at gjøre det unge Italien en større Tjeneste, end dette idetmindste fra den Kant havde gjort Regning paa.

Ugens politiske Nyheder.

Sverig.

Borgerstanden har kasteret Fuldmagten for det nyvalgte Medlem for Bagholm, forbi han, som bosiddende i Stockholm, ikke kan betragtes som Raadmand i den nævnte By.

Frankeringsbanen imellem Sverig og Norge er ved et kongeligt Brev af 15de November bleven ophævet.

Dampskibet „Svea“ er sprunget løk paa Reisen imellem Stockholm og Calmar og har maattet sættes paa Land.

Frankrig.

Hvor vigtigt et Aktstykke Brochuren „Paven og Congressen“ end er, kan man dog ingenlunde paastaae, at den har klaret Situationen, men der hersker tværtimod den største Uvished med Hensyn til den nærmeste Fremtid. De mest ubehjelpaaende Nygter om Congressen vare paa Aarets sidste Dag satte i Omløb, og det er derfor ikke at undres over, at man med spændt Forventning imødesaa Keiserens Udtalelser, naar han skulde modtage det diplomatiske Corps, der efter gammel Skik hver Nytaarsdag bringer ham sin Lyf-sønning i Trillerierne. Den pavelige Nuntius var tilstede, og som Chef for det diplomatiske Corps holdt han en kort Tale, hvori han i sine Colleger og sit eget Navn udtalte Keiseren og hans Slægt Held og Lykke. Under den dybeste Tausshed svarede Keiseren med klar og stærk Stemme: „Jeg takker det diplomatiske Corps for den mig bragte Lyfsonning, og jeg benytter med Glæde denne Leilighed til at minde det om, at siden jeg er kommen til Magten, har jeg vilst Afgtelse for anerkjendte Rettigheder, og at Maalet for mine Bestræbelser selske skal være, overalt at gjenoprette Tillid og Fred.“

Disse Ord gjorde et dybt Indtryk, ja man overdrov maaskee endog deres Betydning, idet man antog, at de paa en vis Maade desavouerede den meget omtalte Brochure. Men da dette Skrift ikke har vilst Mangel paa Afgtelse for Pavestolens anerkjendte Rettigheder, men kun har vilst andre, ligesaa berettigede Hensyn imod dem, for at mægle mellem de modstridende Forbringere, er det ikke let at indsee, hvorledes Keiserens Ord skulde indeholde en Misbilligelse af det af ham selv inspirerede Værk. Det Mærkeligste af denne lille Tale er Slutningen, hvori der siges, at Maalet for Keiserens Bestræbelser vil være at gjenoprette Fred og Tillid. Hvis den romerske Geistlighed og Pavestolen optraaede paa en lidt forsigtigere Maade, vilde Frygten med Hensyn til Congressens forsintede Sammentalelse snart afspredes. Man troer dog endnu selske, at den ikke vil blive udsat længere, end til Slutningen af Januar Maaned, men vi vilde tilføie, at hvis det Modtatte blev Tilfældet, synes man ikke at have Noget derimod i England, idetmindste at domme efter en Artikel i „Observer“.

Keiserens Svar har dog ikke frembragt et saa helbigt Indtryk paa Publicum, som i de diplomatiske Kredse. Man ventede, at det skulde have aabenbart den kejserlige Regjering virkelige Tanke med Hensyn til det italienske Spørgsmaal, og da denne Forventning blev stiftet, indtraaede der naturligvis en Reaction, og trods Avisernes fuldstændige og høist paafaldende Tausshed godtgjør Statspapirenes Falben, at Forretningemændene nære Frygt. Dog er ikke ethvert Haab om Congressens Sammentrædelse opgivet, og jo mindre ibrige Frankrig og England ere, desto større ere Udsigterne til, at den vil komme istand. Efter Freden til Villafranca have nemlig Begivenhederne udviklet sig, og de gjenstridige Cabinetter vilde dog maaskee omsider erkjende, at en Congress, hvorledes dens Afjørelse end er, fremmer deres Interesser bedre, end den nærværende Tingenes Tilstand.

Lord Cowley reiste den 1ste Januar om Aftenen til London. Man antager, at denne Gesandts Afreise til Regjeringens Hovedsæde er foranlediget af nye Vanskelligheder i de politiske Anliggender.

Rygten om en Ministererise stadfæster sig, og Udenrigsministeren, Grev Walewski, har faaet sin Afsted.

Storbritanien og Irland.

„The Examiner“ betragter den forestaaende Krig med China fra et temmeligt originalt Standpunkt. „Expeditionen til det himmelske Rige“ siger denne Tidende, „vil lavest anslaaet koste os ti Millioner £. Hvormange Chinesere skulle vi slaae ihjel i hæderfulde Seire? Skulle vi anslaae Antallet til 10,000? Det udgjør 1000 £ for hvert Hoved. Hvis det ikke er nok for Pengene, saa lader os anslaae Antallet til det Dobbelte, saa bliver det 500 £ for hver Mand. Mener man, at Prisen endnu er for høi, vilde vi forlange 50,000 Chineseres Liv, og saaledes vil hver Chineser koste os 200 £. Men vi ere overbeviste om, at Keiseren af China selv vilde forpligte sig til at udføre Arbejdet for os mod den halve Betaling, og at vi saaledes, uden at jende en eneste Mand fra vore Ryster, kunde tilintetgjøre 50,000 Chinesere netop for den Priis, som Sagen vilde koste os i en Krig, hvis Udsald dog er usikkert. For 100 £ pr. Hoved vilde Keiseren af China med den største Glæde jende 50,000 af sine Undersaatter hen til hvilketsomhelst af os angivet Sted, og paa et givet Signal vilde de enten selv skjære Halsen over paa sig eller blive ihjelslaaede af Bøllerne. Og det vilde være en meget fordelagtig Handel for Solens Proder, der er i stor Forlegenhed for Penge; thi hans kejserlige Majestat kan kjøbe de af ham forlangte Hoveder for 40 £ Stykket, saa at han altsaa vilde forjente 60 £. Ja, han vilde endog have Raad til at brænde Canton eller en anden stor Stad for os oveni købet. At kjøbe Stillingsmænd i China til en Henrettelse er en ligesaa almindelig Sag, som at kjøbe en Stillingsmand til Armeen i Frankrig, men Prisen er langt billigere i det himmelske Rige. Europæerne tale figurligt om at jælde deres Liv dyrt, men den stakkels Chineser benytter det samme Udtryk i den mest bogstavelige Betydning og mener, at han har sluttet en fordelagtig Handel for sin Familie, naar han lader sig henrette for tre til fire hundrede Daler. Skulde det være for seent til at gjøre Keiseren et slikt Forslag? Tænk bare, hvormange Blod og hvormange Penge vi kunde spare.“

Naar vi føre Krig med dette beynnderlige Jolk, der bestaaer af 400,000,000 Sjæle eller af en Trediedeel af Menneffslægten, bør vi mindes, hvilkke Forestillinger det har om Livet og om Krigen. Det bryder sig ikke en Døit om begge Dele. Om vi end staaede og brændte i China af Hjertens Lyft, vil den Deel af Folket, som ikke lider umiddelbart, ikke engang bekymre sig saameget derom, som vi bekymre os om, hvad der foregaar i Marokko. Hvor stort Antal vi end dræbe, vil man dog synes, at der kun blive altsor mange tilbage. De hende ikke til Vaabenaren. Den største Helt staaer i deres Line langt under en Ceremonimester, og en Polonius vilde hos dem blive holdt langt mere i Ære, end en Napoleon eller en Wellington. Naar de tilføie os et Reberlag, saaledes som Tilfældet var i Peiho, gjøre de sig rigtigt nok til af at have slaaet os med vore egne Vaaben; men de betragte ikke bestomindre disse Vaaben, som Barbariets, der slaae langt under Falshedens, Dumhedens og Bebrageriets skjønne Rouster.“

„Times“ mener, at England for sin egen Skyld gjerne kan opgive Congressen; det forlanger ingen Congress og har aldrig behøvet den. „England har kun samtykket i at deel-